

„Loven“, og vi skulle ret strax høre, hvorfra denne Lov har sin Oprindelse. Det hedder nemlig fremdeles: „Fordelingen paa de forskjellige Udskrivningsdistricter skeer i Forhold til det Antal tjenstdygtigt Mandskab, der ifølge de paa Sessjonen erholdte Oplysninger staaer til Udskrivning. Det udfkrevne Mandskab benyttes i Overensstemmelse med Armeens Organisationsplan.“ Heraf sees det let, at det udfkrevne Mandskabs Afbenyttelse berøer ikke paa Værnepligtsloven, altsaa ikke paa en for Danmark særlig Lov, men paa Hærorganisationsplanen, som er en Lov, der knytter sig nødvendigvis til Hæren og Flaaden, som er den Lov, hvorved Hæren og Flaaden er til, og som kun, naar vi gaar over til en Fællesforsatning, kan blive forandret ved Fælleslovgivningen. Altsaa, hvorledes Mandskabet benyttes, vil, uagtet Udskrivningen skeer i Genhold til den for Kongeriget Danmark særligt gjældende Værnepligtslov, finde sin Afgjørelse efter en Lov, som udgaaer fra Fællesforsatningen. Det er det, den første Deel af Paragraffen allerede antyder, idet der staaer: „der udskrives aarligt saameget Mandskab, som Loven fastsætter.“ Fra hvem har i dette Dieblik denne aarlige Udskrivningslov sin Oprindelse?

Formanden: Jeg maa gjøre den ærede Rigsdagsmand opmærksom paa, at hvad der for Dieblirket foreligger til Behandling, kun er Udskrivningsloven for Søkrigstjenesten.

Ischering: Ja, men det, jeg har at sige, gjælder ogsaa om Søkrigsudskrivningsloven. De almindelige Principer ere eens for begge disse Love. Altsaa, den aarlige Udskrivningsbegjæring udgaaer fra Krigsministerne til Justitsministeren, som forelægger Loven. Han kan imidlertid ikke i Værnepligtsloven finde, hvor stort Antal Mandskab der skal udskrives hvert Aar; men dette maa han finde enten i Hærorganisationen, saafremt man holder sig til de deri fastsatte Størrelser, eller i de militaire Ministeriers Forlangender, det være sig nu enten Marineministerens eller Krigsministerens. Paa deres Forlangender

vil det altsaa berøe, hvormeg et Mandskab der skal udskrives; og dette Forlangende vil nu for Fremtiden blive fremsat for og finde sit Udtryk ved en fra Fællesforsamlingen udgaaet Lovgivningsact. Denne vil altsaa ligeoverfor de særskilte Landsdele fremtræde som en tvingende Act, hvorefter der skal tilveiebringes saameget Mandskab, og de særskilte Landdage ville da ikke have Andet med Sagen at gjøre, end at fastsætte den Maade, hvorpaa Mandskabet i Genhold til de bestaaende Love skal staffles tilveie. Naar Mandskabet saaledes er betegnet og overgivet til Krigsministrene, bestemmer atter Armeeplanen, hvorledes dette Mandskab skal anvendes. Efter de nu bestaaende Forhold vil saaledes Alt, hvad der paa nogen Maade vedkommer Hærvæsenet for Fremtiden, i Genhold til Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 blive overgivet til Fællesforsamlingen, og Justitsministeriet vil have netop det Samme dermed at gjøre som nu, forsaavidt det bliver et for Danmark særligt Anliggende. Jeg synes, at, naar man nøie overveier alt dette, saa vil man see, at den hele Sag ingen Banffeligheder har, og at vi ikke forandre Forholdet en Tøddel, men at vi blive staaende netop der, hvor vi nu ere, og saaledes som Forholdene vare, da Kundgjørelsen af 28de Januar opfattede dem, og saaledes som de ogsaa i Virkeligheden vare før 1848; thi da var det Samme Tilfældet. Jeg haaber derfor, at, naar man nøie lægger Mærke til, at denne Lov, vi her votere, kun skaffer Krigsbestyrelsen Mandskab, som derefter skal bruges i Genhold til en Plan, der, naar Fællesforsatningen er traadt i Kraft, aldeles vil ligge udenfor den særlige Magts Omraade, saa vil man see, at der ingen Banffeligheder for Krigsbestyrelsen kan være ved at gaar ind paa dette Forhold, idet der intet Nyt derved skabes.

Lindberg: Jeg havde ønsket at gjøre nogle Bemærkninger i Anledning af det af den ærede Rigsdagsmand for Holbeks Amts 2den Valgkreds nys Ansøgte; men, da jeg troer, at de knytte sig nærmere til Loven om Landskrigstjeneste, vil jeg opsætte dem, til denne Lov kommer for.